8 .V. 2019 r.

PSALM 135(134)

Chwalcie potężnego Boga!

1 Alleluja. Chwalcie imię Pańskie, chwalcie, słudzy Pańscy,
2 wy, którzy stoicie w domu Pańskim, na dziedzińcach domu Boga naszego.
3 Chwalcie Pana, bo dobry jest Pan, śpiewajcie Jego imieniu, bo łaskawe.
4 Pan bowiem wybrał sobie Jakuba, Izraela - na wyłączną swoją własność.
5 Wiem, że Pan jest wielki i że Pan nasz jest nad wszystkimi bogami.
6 Cokolwiek Panu się spodoba, to uczyni na niebie i na ziemi, na morzu i we wszystkich głębinach.
7 Sprowadza chmury z krańców ziemi, wywołuje deszcz błyskawicami i dobywa wiatr ze swoich komór.
8 Poraził pierworodnych w Egipcie, od człowieka aż do bydlęcia.
9 <W tobie, kraju egipski>, zdziałał znaki i cuda przeciw faraonowi i wszystkim jego sługom.
10 Poraził wiele narodów i zgładził królów potężnych:
11 amoryckiego króla Sichona i Oga, króla Baszanu, i wszystkich królów kananejskich.
12 A ziemię ich dał w posiadanie, w posiadanie Izraela, swojego narodu.
13 Twe imię, Panie, trwa na wieki, Twa pamięć, Panie - z pokolenia w pokolenie.
14 Pan bowiem zapewnia praworządność swojemu ludowi i lituje się nad swymi sługami.
15 Bożki pogańskie to srebro i złoto, dzieło rąk ludzkich.
16 Mają usta, ale nie mówią, mają oczy, ale nie widzą.
17 Mają uszy, ale nie słyszą; i nie ma oddechu w ich ustach.
18 Podobni są do nich ci, którzy je robią, i każdy, co w nich ufność pokłada.
19 Domu Izraela, błogosław Pana, domu Aarona, błogosław Pana!
20 Domu Lewiego, błogosław Pana, wy, co boicie się Pana, błogosławcie Pana!
21 Niech będzie błogosławiony Pan z Syjonu, który mieszka w Jeruzalem!

Czytać i rozumieć:

Hymn, złożony z części zapożyczonych z innych psalmów lub nawet innych ksiąg Starego Testamentu.

1—4. Istotny jest tu wyraz „słudzy” (por. 19.20) oznaczający cały naród zebrany na dziedzińcu Boga i oddający Mu hołd uwielbienia. Wyrażeniem bliskoznacznym jest wyraz „bogobojni” (w. 20b).

Odnosi się to szczególnie do wiernych zebranych z okazji dorocznych świąt. Istotą Boga jest Jego dobroć i miłość. Jego wzniosłość i majestat budzą podziw i bojaźń; ale miłość jest źródłem ufności. Izrael przypominał sobie wszystkie dzieła dokonane dla niego w historii zbawienia.

Źródłem naszej miłości jest także miłość objawiona w zesłaniu Syna, dla zbawienia świata (J 3,16), do czego Stary Testament był przygotowaniem.

Drugim powodem miłości i zaufania jest wybór Izraela na lud Boży, jako akt dobrej woli Boga, który lituje się nad tym, nad kim chce. W większej jeszcze mierze dokonał tego dla nas, kiedy nas wziął za swoje dzieci; „On powołał was z ciemności do swojego cudownego światła; właśnie wy, którzy nie byliście ludem Bożym, a którzy teraz ludem Bożym jesteście” (1 P 2,9 n).

Sam Bóg dokonał naszego wyboru: „To nie wyście Mnie wybrali; to Ja was wybrałem i kazałem wam iść i przynosić owoc i to owoc trwały” (J 15,16).

5—7. Wiersze te łącznie z ww. 15—18 są obramowaniem centralnej części, jaką jest historia zbawienia, i zarazem teologicznym uzasadnieniem działania Bożego w historii zbawienia.

„Wielki” (w. 5a) oznacza w tym kontekście „wszechmocny”, co potwierdza w. 5b, gdzie podano istotny argument monoteizmu, jakim jest porównanie Boga prawdziwego z obcymi bogami.

W Nowym Testamencie „naszym Władcą” jest Chrystus, potężny, „siedzący po prawicy Bożej na wysokościach niebieskich” (Ef 1,20—23). Jemu nadał Bóg „imię godniejsze od wszelkiego imienia” (Flp 2,9).

Swoją absolutną wielkość objawia Bóg codziennie rządami we wszechświecie, władając siłami, które uchodziły za niezwyciężone, jak morze i głębiny oceanu, z którymi bogowie pogańscy staczali ustawiczne boje.

Ale Bóg w tym wszystkim przejawia swoją nieskończoną miłość w stosunku do całej natury: On to sprowadza chmury na wiosnę i w jesieni, aby nawodnić ziemię, zapewniając tym samym człowiekowi egzystencję.

8—9. Wielkość Boga ukazuje się także w historii zbawienia, do czego wiersze poprzednie były przygotowaniem.

13—14. Autor wraca do ww. 5—7. Wierni zgromadzeni w świątyni śpiewają na cześć obecnego w historii zbawienia Boga, Władcy świata i Pana historii. Bóg uchronił ich od ostatecznej zagłady w imię przyrzeczenia, że spośród nich wyjdzie kiedyś przyszły Mesjasz.

W Nowym Testamencie Chrystus powtarza te słowa odnośnie do swojego Kościoła, zapewniając, że „bramy piekielne nie zwyciężą go” (Mt 16,18).

15—18. Kto liczy na Boga żywego, opiera się na twardej skale i nie będzie zawstydzony. Nowe czasy też mają swoich bożków w postaci mamony, srebra, którym służą (Ef 5,5). Te nie zapewnią szczęścia nikomu, choć szatan przedstawia je jako jedyne dobro.

Św. Jan w Apokalipsie widział, jak „wszyscy, którzy przestali wierzyć i popadli w nieprawość, dopuszczali się zbrodni [...] wszyscy ci zostaną wrzuceni do jeziora pełnego ognia i siarki. I to będzie śmierć druga” (Ap 21,8).

Medytacja Słowa:

Cały Psalm jest kierowany jakby wyłącznie do kapłanów. To oni bowiem „stoją w domu Pana”. Ich obowiązkiem jest chwalić imię Pana. Zapewne mają to robić nie tylko słowem, lecz także całym stylem swego prawego, przykładnego życia. A dlaczego? Bo Pan jest dobry, bo jest łaskawy, bo wielki.

Szczególne wrażenie robi na Psalmiście wielkość i potęga Pana. Wypada, żeby ktoś się tym zajął. Właśnie od tego są kapłani, zwłaszcza kapłani izraelscy, ponieważ Izraelowi okazał Bóg w sposób szczególny swoją i dobroć, i wielkość: „poraził pierworodnych w Egipcie [...] poraził wiele narodów i zgładził potężnych królów, a ziemię ich dał w posiadanie Izraela, swojego narodu”.

Nic dziwnego, że Psalm kończy się specjalnym wezwaniem do całego Izraela, a zwłaszcza do dwu pokoleń kapłańskich, do domu Aarona i do domu Lewiego. Ich obowiązkiem jest zapewnić trwałość chwały Pańskiej przez wszystkie pokolenia.

Sugestie do kontemplacji:

Na tle dobroci, potęgi i żywotności Boga Izraela widać dopiero wyraźnie całą nicość pogańskich bogów: „Nie mówią... nie widzą... nie słyszą... brak oddechu w ich ustach”.

Ale my też wiemy dobrze, choć w Psalmie o tym się nie mówi, że bożki nie muszą być jedynie ze złota i srebra.

Bóstwem może być zachłanna pogoń za złotem i srebrem, bogiem może być żądza rozgłosu i chwały. Kto wie, czy te bóstwa nie są groźniejsze niż tamte figury z drzewa, kamienia, a nawet złota lub srebra.

Bóg Psalmów – piękny w dobroci, piękny w przebaczaniu:

Trzeba nam nieustannie powtarzać jedno: „Pan jest wielki […] Pan nasz jest nad wszystkimi bogami".